

Park byl založen zároveň se stavbou tzv. hejnického Zámečku (1907), jehož historii je věnována samostatná kapitola v 3. dílu edice. Měl bezmála 3 hektary a byl prokán sítí cestiček a můstků, které lemovaly kvetoucí pěnišníky a azalky. Nacházel se v něm i rybník s nádhernými lekníny. Dnes se rozkládá na celkové ploše 4,9 hektaru a je využíván nejen veřejností, ale stále častěji i pro účely Střední školy hospodářské a lesnické Frýdlant, pracoviště Hejnice. Z dendrologického hlediska tu roste skoro sto druhů dřevin. Základ tvoří domácí stromy – jedle, smrky, duby, buky, lípy, jilmy, které doplňuje asi 50 cizokrajných druhů. Pokud bychom měli některé zmínit, ať již kvůli habitu (tvaru kmene) či vzácnosti výskytu, musíme jmenovat liliovník tulipánokvětý (*Liriodendron tulipifera*), který lze spatřit hned u vstupu do areálu školy. Dále je to jedle ojíňená (*Abies concolor*), jedle nikko (*Abies homolepis*) či jedle vznešená (*Abies procera*). V parku se vyskytuje i řada cizokrajných druhů borovic – tříjehličnatá borovice Jeffreyova (*Pinus jeffreyi*), borovice těžká (*Pinus ponderosa*) nebo pětijehličnatá borovice osinatá (*Pinus aristata*), jejichž jedinci jsou mnohým známi z jiných zemí jako nejstarší stromy na světě (věk okolo 5 000 let). I rod smrk má v parku zastoupení nepůvodních druhů – smrk černý (*Picea mariana*) a smrk východní (*Picea orientalis*). Mezi jehličnatými dřevinami je třeba určitě uvést metasekvoj čínskou (*Metasequoia glyptostroboides*), zeravinec japonský (*Thujaopsis dolobrata*), některé druhy cypřišů (*Chamaecyparis*), zeravů (*Thuja*) a jalovců (*Juniperus*). Z listnatých cizokrajných dřevin je zde kromě již zmíněného liliovníku zastoupena například katalpa trubačovitá (*Catalpa bignonioides*), javor dlanitolistý (*Acer palmatum*), javor stříbrný (*Acer saccharinum*), javor amurský (*Acer ginnala*), líska turecká (*Corylus colurna*) či ruť vlasatá (*Cotynus coggygria*).

Díky starostlivosti dřívějších i stávajících zaměstnanců školy vznikly v horní části areálu, navazující přímo na park, vrbovina a ovocný sad, který byl zrekonstruován a rozšířen o pěstírnu odrostků, zeleninovou a květinovou zahradu.

Součástí parku je i naučná stezka pro děti mateřských škol a žáky 1. stupně základních škol. Seznamuje je s lesním ekosystémem jako důležitým prvkem v přírodě.



HEJNICKÝ ZÁMEČEK A RYBNÍK V JEHO PARKU (1. 5. 2011, rka)



METASEKVOJ ČÍNSKÁ (2012, jbu)



ZBYTEK PARKU U RIEDELOVY VILY V DESNÉ (27. 5. 2008, kna)

Na rozpínavost moderní doby doplatil kdysi rozsáhlý park obklopující staré sídlo sklářského magnáta Riedela v Desné-Potočné. Jeho historie sahá až do roku 1839, kdy zde mladý lékař Josef Schindler založil vodoléčebné lázně obklopené Magdaleniným parkem. Když roku 1851 odešel do Jeseníku, kde převzal vedení po známém léčiteli Vincenci Priessnitzovi, začaly desenské lázně skomírat a po sedmi letech se změnil na rafinerii skla. Nová etapa vývoje parku souvisí se stavbou vily Josefa Riedela ml., dokončené roku 1895. Dnes z něj ale zbylo jen torzo. Část ukrojilo rozšíření silnice, ale největší plochu zabralo panelákové sídliště a stavba školy poblíž místa, kde stávaly bývalé lázně. V současnosti v něm najdeme z jehličnanů jediný stoletý cypřišek hrachonosný, z listnáčů pak koncem 19. století oblíbený a žádaný červenolistý buk lesní, vzácný šácholan přišpičatělý a nádherný čtyřkmenný červenolistý javor mléč, kultivar „Schwedleri“.

Park kolem vily jednoho z majitelů továrny na koberce ve Vratislavicích nad Nisou měl větší štěstí, třebaže ani ten se nezachoval v původním rozsahu. Přežily v něm např. dub letní svazčitý, lípy americká a zelená, červenolisté buky lesní, dále jírovec žlutý, javor stříbrný, javor klen pestrolistý a načervenalý, dále červenolistý javor mléč, jasan ztepilý jednolistý a z jehličnanů stříbrné smrky pichlavé a jedlovce kanadské.

Z městských parků nemůžeme opomenout smržovský, který vznikl na pozemcích patřících původně škole, a tak se mu říkalo Školní les (Schulbusch). První promenádní cesty zde byly upraveny už v roce 1840 z iniciativy Dr. Hartwiga Weiskopfa, propagátora vodoléčby, po němž je pojmenován i pramen v parku. Na vrcholu, jemuž se začalo říkat Kaiserhöhe (Císařská výšina), vznikla v červnu 1901 výletní restaurace, o osm let později rozšířená a nakonec roku 1929 přebudovaná na dnešní Parkhotel.

Jablonecký městský park je dílem místního okrašlovacího spolku (zal. 1879), který si jeho zřízení vytkl jako prvořadý cíl. Od roku 1885 začal postupně přeměňovat bažinaté pozemky v okolí Nisy v krajinářskou oázu s cestičkami a romantickými zákoutími. Park byl otevřen 9. 6. 1893. Postupně ho doplnila drobná zahradní architektura, např. glorieta (1914), ale děti nejvíce přitahovala perníková chaloupka. Tyršovy sady, jak se jim dnes říká, prošly v sedmdesátých letech rekonstrukcí, bohužel i s tím, že ve vybetonovaném jezírku se od té doby neudrží voda. Zatím poslední velká údržba parku proběhla v roce 2001.

Jedním z nejhonosnějších městských parků na úpatí Jizerských hor se stal dnešní areál Lidových sadů v Liberci. Původně zde stálo jen sedm domků panské lesní správy (čp. 1275–I existuje dodnes). Oblíbené místo procházek Liberečanů začali postupně využívat někteří podnikaví lidé.



TYRŠOVY SADY V JABLONCI NAD NISOU (4. 8. 2013, rka)



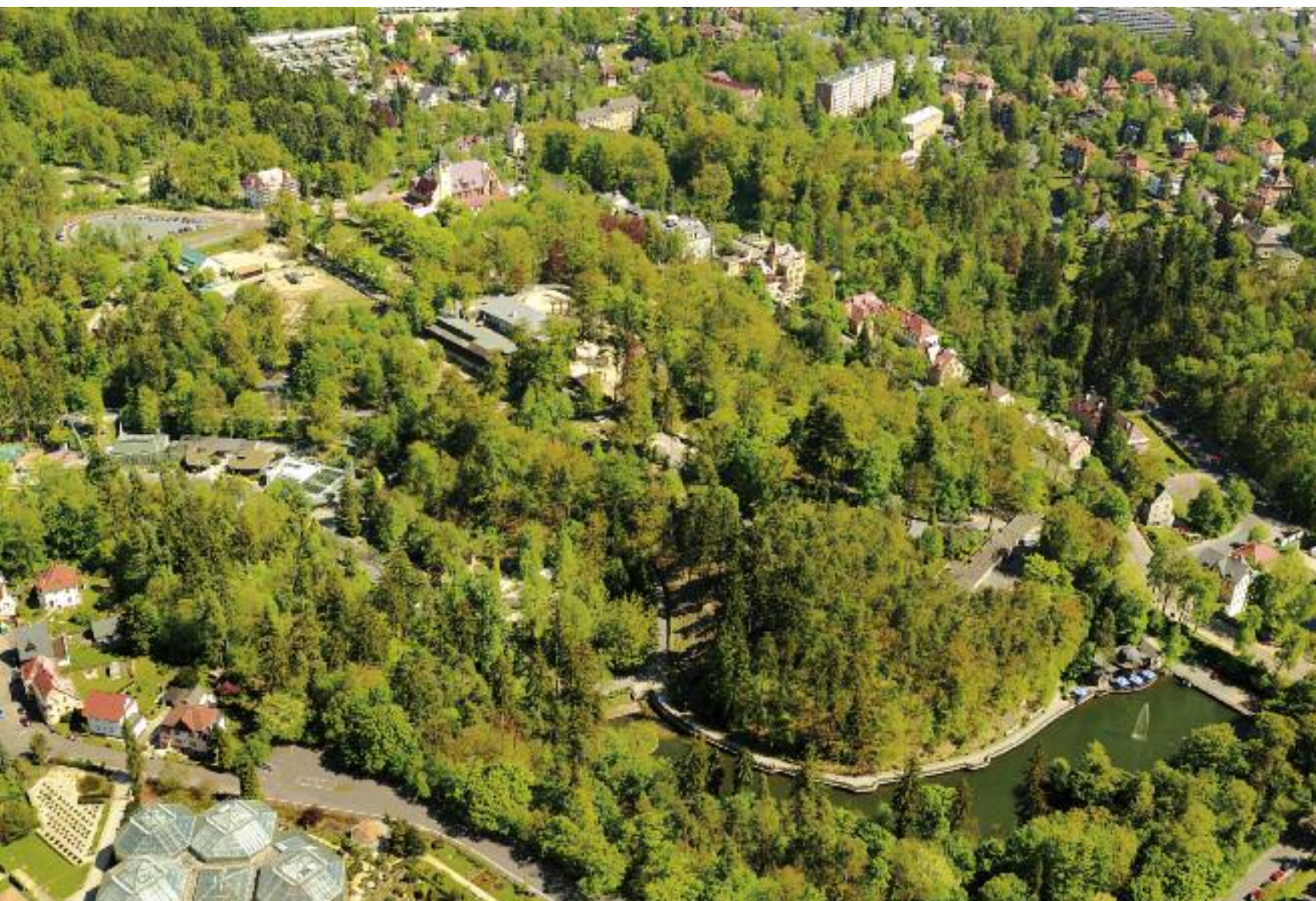
JEDLE U KLINGEROVY VILY (17. 7. 2013, kna)
Mohutný exemplář jedle stříbrné s obvodem kmene 370 cm v Novém Městě pod Smrkem.



CYPŘÍSEK HRACHONOSNÝ V DESNÉ (2011, jbu)
Z jehličin v parku u Riedelovy vily zbyl pouze tento stoletý cypřišek.



DUB LETNÍ SVAŽČITÝ (13. 10. 2012, rka)
Vratislavice nad Nisou se mohou chlubit velmi starým parkem.



OBLÍBENÁ ODDYCHOVÁ ZÓNA LIBERCE – LIDOVÉ SADY, PŮVODNĚ MĚSTSKÝ PARK (9. 5. 2011, ata)
Vlevo dole skleníky Botanické zahrady Liberec, uprostřed areál Zoologické zahrady Liberec a nejdál Lidové sady se zahradou s dětským koutkem.